HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

בתחילה. בתחילת הענין אין מקבלין דשמא לרפיון ידיס מתכוונין: **לבסוף.** לחזק את יא] בדק לאין לומר רפיון ידיס מקבלין. ל"א בתחילה כשלא היתה אימתן של יב] עובדי כוכביס עליהן אין מקבלין אבל לבסוף מקבלין משום אימה. וראשון עיקר וזה אינו טועה דהא כל ימי בית שני היתה אימת העובדי כוכביס עליהן ובתחילתו יותר מסופו. ול"ת הא בתחילה נמי אמאי מוקדם ראשון קאמר א"כ מאי מותיב ליה לקמן מוגגת אל אסף וגו' דהיינו במקדש שני: **דבר המסויים.** שנראה בעין אין מקבלין מהם דגמאי הוא ועוד שמתפארים בו: **אמה כליא עורב.** להכי נקט אמה דאמרי' בפרק בתרא דמנחות (דף קז.) הרי עלי ברזל לא יפחות ממאה על אמה לכליא עורב שהיו מציאין טבלאות של ברזל אמה על אמה וכהן מסמרות גבוהין אמה קבועין ומחפין בהן ראש הגג של היכל לגרש את העורבים שלא ישכנו שם. כליא לשון יג] שמגרש את העורבין כמו יד] כייל לידבי כייל פרוחי דאמר במסכת נדה (דף יז. ע"ב) שהיה מגרש טו] זבובין ממנו בשעת תשמיש משום גנועות דאסור לשמש מטתו בפני כל חי. ל"א כליא עורב מונע העורבים כמו (תהלים מ) לא תכלא רחמיך: **ואגרת אל אסף שומר הפרדס** טז] **וגו'.** והיינו בתחילת בנין וקשקול בדק הבית מכורס: **דלא הדרא** יז] **בה.** הואיל ותחילתו לעובדה נתכוין שוב אינו מחזיר: **מכריו.** של תבואת עצמו: **אם אמר בדעת ישראל הפרשתים.** שתמות ישראל הולכת תלך זו. ל"א שישראל אמר לי להפרישה וראשון שמעתי: **טעונה גניזה.** ואסורה בהנאה דחיישינן שמא יח] בלבו לשמיס שם הקדש הילכך יגנז. וזמנן הזה עסקינן דהקדש אסור בהנאה כדמנית (בכורות דף גג.) אין מקדישים ואין מעריכין בזמן הזה ואם הקדיש בהמה תיעקר פירות כסות וכלים ירקבו: **יגוד.** יתחוך מקום השם ויגנוז התחיכה ושתמש במותר וינענו בבית הכנסת: **לשמיס.** להקדש וזמנן הזה אין לו תקנה: **טעמא דשם לסוד עליה.** דמוכחא מילתא יט] דבלבו לשמיס שהרי כתב עליה שמו של הקב"ה: **שם שלא במקומו אינו קדוש.** כלומר אינו קדוש שלא מקום השם ואותה תחיכה תיגנז והשאר יבנה בבית הכנסת כי אמר בדעת ישראל הפרשתים. ל"א שם שלא במקומו כגון על גבי קורות וכלים לא קדיש דלא הוי מקומו שלא על הנייר ושיכתוב המקבלת עם השם כנתינתו ואם אבל אם בדעת ישראל ראשון שמעתי והוא עיקר: **לנטופה.** לגרכיו ולאחר זמן יאלס: **אבל לאחר.** להלוותה לחבירו לא לגעלמו איכא למימר על מנת כן היקנה לגדקה שאם יצטרך יטלנה וישלם אחת אבל חבירו לא אסיק אדעתיה: **לא שנו.** דמותר לשנותה שלא דאמר סלע זו עלי לגדקה דכיון דאמר עלי וקיבלה באחריות לענין גניזה ואגידה כדידה דמי: **אבל אמר הרי זו.** ולא אמר עלי בשעת נתינה בעי למיתב: **כי היכי דליחייב באחריותה.** דכיון דמשתמש הוי כשולח יד בפקדון וקמה לה ברשותיה לענין תשלומין אבל אמר עלי דבלאו הכי מיחייב באחריות לא ישתמש: **אלא ל"ש.** ומותר: **לא נדר** (א) **לגדקה.** דקתמר נדר דמי עלי לב"ה: כ] **בבל תאחר.** והכי משמע נדר הוא הלגדקה דקאי עליה בבל תאחר כנדר כא] דקאמר בפרק קמא דר"ה (ו.) בפיך [דברים כג] זו לגדקה: **נשמעתא.** דהאומר סלע זו לגדקה כו': **אחון הכי מתניתו לה.** דרב נחמן מותר לשנותה שתמת קאמר ורבי אמי פירשה בין לעצמו בין לאחר ורבא הדר פירשה בין עלי בין הרי זו אגן בהדיא מתניתן כב] כו' ופירושה כדרב נחמן: רבי

בתחילה הענין אין מקבלין דשמא לרפיון ידיס מתכוונין: לבסוף. לחזק את יא] בדק לאין לומר רפיון ידיס מקבלין. ל"א בתחילה כשלא היתה אימתן של יב] עובדי כוכביס עליהן אין מקבלין אבל לבסוף מקבלין משום אימה. וראשון עיקר וזה אינו טועה דהא כל ימי בית שני היתה אימת העובדי כוכביס עליהן ובתחילתו יותר מסופו. ול"ת הא בתחילה נמי אמאי מוקדם ראשון קאמר א"כ מאי מותיב ליה לקמן מוגגת אל אסף וגו' דהיינו במקדש שני: דבר המסויים. שנראה בעין אין מקבלין מהם דגמאי הוא ועוד שמתפארים בו: אמה כליא עורב. להכי נקט אמה דאמרי' בפרק בתרא דמנחות (דף קז.) הרי עלי ברזל לא יפחות ממאה על אמה לכליא עורב שהיו מציאין טבלאות של ברזל אמה על אמה וכהן מסמרות גבוהין אמה קבועין ומחפין בהן ראש הגג של היכל לגרש את העורבים שלא ישכנו שם. כליא לשון יג] שמגרש את העורבין כמו יד] כייל לידבי כייל פרוחי דאמר במסכת נדה (דף יז. ע"ב) שהיה מגרש טו] זבובין ממנו בשעת תשמיש משום גנועות דאסור לשמש מטתו בפני כל חי. ל"א כליא עורב מונע העורבים כמו (תהלים מ) לא תכלא רחמיך: ואגרת אל אסף שומר הפרדס טז] וגו'. והיינו בתחילת בנין וקשקול בדק הבית מכורס: דלא הדרא יז] בה. הואיל ותחילתו לעובדה נתכוין שוב אינו מחזיר: מכריו. של תבואת עצמו: אם אמר בדעת ישראל הפרשתים. שתמות ישראל הולכת תלך זו. ל"א שישראל אמר לי להפרישה וראשון שמעתי: טעונה גניזה. ואסורה בהנאה דחיישינן שמא יח] בלבו לשמיס שם הקדש הילכך יגנז. וזמנן הזה עסקינן דהקדש אסור בהנאה כדמנית (בכורות דף גג.) אין מקדישים ואין מעריכין בזמן הזה ואם הקדיש בהמה תיעקר פירות כסות וכלים ירקבו: יגוד. יתחוך מקום השם ויגנוז התחיכה ושתמש במותר וינענו בבית הכנסת: לשמיס. להקדש וזמנן הזה אין לו תקנה: טעמא דשם לסוד עליה. דמוכחא מילתא יט] דבלבו לשמיס שהרי כתב עליה שמו של הקב"ה: שם שלא במקומו אינו קדוש. כלומר אינו קדוש שלא מקום השם ואותה תחיכה תיגנז והשאר יבנה בבית הכנסת כי אמר בדעת ישראל הפרשתים. ל"א שם שלא במקומו כגון על גבי קורות וכלים לא קדיש דלא הוי מקומו שלא על הנייר ושיכתוב המקבלת עם השם כנתינתו אבל אם בדעת ישראל הפרשתים. שאני רוצה לעשות ממנה מה שישראל עושה תנתן לכהן: שמא בלבו לשמיס. שמא לדעת כן הפרישה שתהא קדושה קדושת גבוה (כגון) שיקנו ממנו עולה שתהא כולה לגבוה ואין רצונו שיאכלה כהן: ושם [הקדוש] כתוב עליה. קודם לכן: יגוד. יקרץ [מן הקורה מקום השם וישתמש במותר לצורך בהיכו"ש: שמא בלבו לשמיס. כדאמרן ולא שיהנה אדם ממנה: והא קמ"ל. כלומר משום רישא איצטריך לאשמעינן דאית ביה רבותא: [דשם שלא במקומו.] שלא במקום הראוי לכתוב כגון בספר או במקום כבוד [לא קדוש כדתנן כו']: מותר לשנותה. ללוותה לצרכיו ולפורעה לאחר זמן: סבור מינה לעצמו מותר ללוותה דהוא אינו מאחרה שהרי הוא הקדישה אבל לאחר לא דלא איכפת ליה ומאחרה: לא שנו דמותר לשנותה אלא דאמר עלי דכיון דנתחייב באחריותה ודאי פורעה: כי היכי דליחייב באחריותה. דהיינו הנאת הקדש: אלא לא שנא. דבין אמר עלי ובין אמר זו מותר לשנותה: צדקה הוי כנדר לעבור עליה בבל תאחר:

תנא חדא עובד כוכבים שהתנדב נדבה לבדק הבית מקבלים יט] הימנו ותניא אידך אין מקבלין א"ר אילא א"ר יוחנן לא קשיא הא בתחילה הא בסוף דאמר ר' אסי אמר רבי יוחנן אבתחילה אפילו מים ומלח אין מקבלין מהם בסוף דבר המסויים אין מקבלין דבר שאינו מסויים מקבלין היכי דמי דבר המסויים אמר רב יוסף כגון כא] אמה כליא עורב מתיב רב יוסף 1ואיגרת אל אסף שומר הפרדס אשר למלך וגו' אמר ליה אביי כב] שאני מלכותא דלא הדרא ביה דאמר שמואל כג] אי אמר מלכותא עקרנא טורי עקר טורי ולא הדר ביה: אמר רב יהודה אמר רב 2עובד כוכבים שהפריש תרומה מכריו בודקין אותו אי כד] בדעת ישראל הפרישה תינתן לכהן ואם לאו טעונה גניזה חיישינן שמא כה] בלבו לשמים מיתיבי כו] עובד כוכבים שהתנדב קורה כז] ושם כתוב עליה בודקין 3אותו אם אמר בדעת ישראל הפרשתיה יגוד וישתמש במותר ואם לאו טעונה גניזה חיישינן שמא כח] בלבו לשמים כט] מטעמא דאין קדושתו כקדושת ראשון שמא יפרטו העופות על המקדש ושליטו שם דבר טמא עשו צורה להבריח העופות מגג ההיכל וקראו אותו כלי עורב כלומר זאת מונעת העורבים מלפרוח בגג ההיכל וזו צורה כדרך שעושין עכשיו שומרי זרעים עד כאן לשונו ויש מקשה ל) דאמר במועד קטן (דף ט.) גבי שלמה איבעי ליה לשיורי באמת כליא עורב ומשני אמת כליא עורב עורך בנין היא אלמא הוה בנית ראשון וי"ל שהיה שלמה ירא שמא לא תהא עליו קדושה וכשראו שהיה קדוש הסירוהו: **מיתיבי** ואגרת אל אסף שומר הפרדס. והיינו בתחילת הבנין וקשקול בדק הבית מכורס לשון קונטרס ולא נראה דהא כל הבנין מעל כותל היה וכמה קראי איכא גם כתיב ומה חשבן לא אימריא ל) וגו' וכ"ל דולמי מזה אינו מקפיד דהא היה בגזירה כך וביד ישעיה (ישעיה מה) הוא יבנה עירי אבל אל אסף שומר הפרדס היה רחוק מכורס ולא היה שלו ממש אך היה גחר שיתנו לעורך בדק הבית שהיה לא) מוטל עליהם שהיה מולך בכיפה בהא איכא למיחש או לרפיון ידיס או לערעור כדפרישית: **אם** אמר בדעת ישראל הפרשתיה. דמשמע דעובד כוכבים אתיה בתרומה דנפשיה וכן משמע פרק שני דגיטין (דף כג.) והא דקאמר בזמניה פרק בית שמאי (דף מה.) דליתיה בתרומה דנפשיה לא קשיא דתנאי ניהו בפרק שני דקדושין (דף מא.): דתנן תרומת עובד כוכבים מדמעת וחייבין עליה חומש ור' שמעון פוטר: יגוד וישתמש במותר. דשמע ע"י שיתחוך הקורה ולא יהנה מאותה תחיכה דבמקומו מיהא קידש השם ויש ליזהר כשכותבין ס"ת או תפילין וגרו מקום השם שלא לכתוב במקומו:

ואילו צדקה שרי לאשתמושי ביה. דשמע ליה לחייבי בין זו בין עלי וכן הפסק כרב נחמן האומר סלע זו לצדקה מותר לשנותה בין לעצמו בין לאחר בין אמר עלי בין אמר זו ולשנותה היינו לא) לגותה: **משבאת** ליד גבאי אסור לשנותה. ודוקא יחיד אבל בני העיר רשאין כדשמע בבנא בתרא (דף ח.): ורשאין בני עיר לעשות תמחוי קופה וקופה תמחוי לשנותה לכל מה שילוו ודוקא לדבר מצוה כדאמרינן בשילהי שמעתא (ע"ב) גבי מגבת פוריס לפוריס ומגבת אותה העיר לאותה העיר

תני חדא עובד כוכבים שהתנדב לבדק הבית אין מקבלין ממנו כו'. ול"ת ולישני הא כ' מאיר הא כ' יהודה וי"ל דא"כ קדושה ואינה קדושה מיבעיא ליה כג] דאין מקבלין הימנו לבדק הבית [דשמע דקדושה היא] ומשמע דתרוייהו סברי כר' יהודה: **הא** לבתחילה הא לבסוף. רש"י פי' לכתחילה שיך רפיון ידיס ולבסוף לא שיך רפיון ידיס ועוד פירש רבינו לכתחילה בתחילת הבנין יש לחוש פן יחזרו בהם ויערערו לומר יש לנו חלק בבית המקדש לבסוף דבר המסויים אין מקבלין פן יהיו לשם ולתפארת דבר שאין המסויים מקבלין דלא שיך תו ערעור הואיל ונבנה ב"ה כבר ויתחוך בזה הא דקאמר בסמוך שאני מלכותא דלא הדרא וליכא למיחש לעירעור כד]: **תני** חדא עובד כוכבים שהתנדב לבדק הבית. והא דלא מוקי לה כתנאי כ' יהודה ור' מאיר וכגון דליכא רפיון ידיס כגון מן המלך דאם כן לא הו"ל למימר מקבלין ואין מקבלין אלא קדושה ואינה קדושה מבעיא ליה:

בגון אמה כליא עורב. פי' הערוך ה) זה לשונו לפי שבמקדש ראשון היתה קדושתו בכל הקהל והיתה שכינה שרויה בו ולא היו עופות פורחין עליו אבל במקדש שני פחדו כה] מטעמא דאין קדושתו כקדושת ראשון שמא יפרטו העופות על המקדש ושליטו שם דבר טמא עשו צורה להבריח העופות מגג ההיכל וקראו אותו כלי עורב כלומר זאת מונעת העורבים מלפרוח בגג ההיכל וזו צורה כדרך שעושין עכשיו שומרי זרעים עד כאן לשונו ויש מקשה ט) דאמר במועד קטן (דף ט.) גבי שלמה איבעי ליה לשיורי באמת כליא עורב ומשני אמת כליא עורב עורך בנין היא אלמא הוה בנית ראשון וי"ל שהיה שלמה ירא שמא לא תהא עליו קדושה וכשראו שהיה קדוש הסירוהו: **מיתיבי** ואגרת אל אסף שומר הפרדס. והיינו בתחילת הבנין וקשקול בדק הבית מכורס לשון קונטרס ולא נראה דהא כל הבנין מעל כותל היה וכמה קראי איכא גם כתיב ומה חשבן כו] אימריא י) וגו' וכ"ל דולמי מזה אינו מקפיד דהא היה בגזירה כך וביד ישעיה (ישעיה מה) הוא יבנה עירי אבל אל אסף שומר הפרדס היה רחוק מכורס ולא היה שלו ממש אך היה גחר שיתנו לעורך בדק בית שהיה כז] מוטל עליהם שהיה מולך בכיפה בהא איכא למיחש או לרפיון ידיס או לערעור כדפרישית: **אם** אמר בדעת ישראל הפרשתיה. דמשמע דעובד כוכבים אתיה בתרומה דנפשיה וכן משמע פרק שני דגיטין (דף כג.) והא דקאמר בזמניה פרק בית שמאי (דף מה.) דליתיה בתרומה דנפשיה לא קשיא דתנאי ניהו בפרק שני דקדושין (דף מא.): דתנן תרומת עובד כוכבים מדמעת וחייבין עליה חומש ור' שמעון פוטר: יגוד וישתמש במותר. דשמע ע"י שיתחוך הקורה ולא יהנה מאותה תחיכה דבמקומו מיהא קידש השם ויש ליזהר כשכותבין ס"ת או תפילין וגרו מקום השם שלא לכתוב במקומו:

ואילו צדקה שרי לאשתמושי ביה. דשמע ליה לחייבי בין זו בין עלי וכן הפסק כרב נחמן האומר סלע זו לצדקה מותר לשנותה בין לעצמו בין לאחר בין אמר עלי בין אמר זו ולשנותה היינו כח] לגותה: **משבאת** ליד גבאי אסור לשנותה. ודוקא יחיד אבל בני העיר רשאין כדשמע בבנא בתרא (דף ח.): ורשאין בני עיר לעשות תמחוי קופה וקופה תמחוי לשנותה לכל מה שילוו ודוקא לדבר מצוה כדאמרינן בשילהי שמעתא (ע"ב) גבי מגבת פוריס לפוריס ומגבת אותה העיר לאותה העיר

מסורת הש"ס

ה) מו"ק ט. ע"ש [שבת ל. מנחות קז. מדות פ"ד מ"ו], ו) [נ"ב ג ב:], ג) נ"ב ג.; ד) תוספתא דמגילה פ"ב ה"י ע"ש, ה) שבת פא: [מס' סופרים פ"ה הלכה יג], ו) תוספתא דמגילה פ"ב ה"ט ע"ש, ז) תוספתא דמגילה פ"ב ה"ט, ח) [נ' כל ב'], ט) במנחות קז. מילתי כמו הכא אבל בשבת ל. ד"ה מכליא המיתו זה בקושיא, י) (עזרא ו טו),

תורה אור השלם

1. וְאִגֶּרֶת אֶל אָסָף שֹׁמֵר הַפַּרְדֵּס אֲשֶׁר לַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר יִתֵּן לִי עֵצִים לָקֹרוֹת אֶת שַׁעֲרֵי הַבִּירָה אֲשֶׁר לַבַּיִת וּלְחוֹמַת הָעִיר וְלַבַּיִת אֲשֶׁר אבוא אֵלָיו וַיִּתֶּן לִי הַמֶּלֶךְ כְּיַד אֱלֹהַי הַטּוֹבָה עָלָי: נחמיה ב ח
2. כִּי תִדֹּר נֶדֶר לֵיקֹ אֱלֹהֶיךָ לֹא תְאַחֵר לְשַׁלְּמוֹ כִּי דָרֹשׁ יִדְרְשֶׁנּוּ יקֹ אֱלֹהֶיךָ מֵעִמָּךְ וְהָיָה בְךָ חֵטְא: דברים כג כב

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה לא נדר ולא הקדש לגדקה דסתם:

מוסף רש"י

אמה כליא עורב. טבלאות של אמה על אמה היו עושין והן מדין כסכין פכיטוחיסס ומסמרין מדין כטלן ומחפין בהן גגו של היכל למענע את העורבים מלגשב (שבת צ. וכעי"ז מנחות קז.) אי: הגג כלה ומקצר למעלה עד לאמה ומחפין אותו שם בגחל ומסמרים כדי שלא יכנו העורבים עליו (מו"ק ט.). היה כתוב. שם, כו' יגוד. יקון מקום השם ויגנזנו (שבת פא:).

רבינו גרשום

הא בתחלה הא בסוף. שאם אמר בתחלה רוצה אני להתנדב אומרים לו שאין אנו מקבלין אותה אבל אם התנדב מקבלין אותה והיינו לבסוף: **אפ' מים ומלח.** דודאי למכירה עומד ולא יהא נראה בבנין אפי' הכי אין מקבלין: **דבר המסויים.** שהוא נראה בבנין אין מקבלין (מהם) משום לא לכם ולנו ועוד שמא יתחרט בו וירצה שיחזירוהו לו. אבל דבר שאינו מסויים ועומד למכירה מקבלין מהן. והאי דאמר אמה כליא עורב כלומר אי כל דבותיה דהוי דבר הנראה: **אשר יתן לי עצים לקרות את שערי הבירה.** אלמא דמקבלין מהם דבר מסויים: **שאני מלכותא דלא הדרא בה.** מאחר דיהבה לא חיישינן שיבקש שיחזירוהו לו [דאמר שמואל וכו': **מכריו.** של עצמו]: **אם אמר בדעת ישראל הפרשתיה.** שאני רוצה לעשות ממנה מה שישראל עושה תנתן לכהן: **שמא בלבו לשמים.** שמא לדעת כן הפרישה שתהא קדושה קדושת גבוה (כגון) שיקנו ממנו עולה שתהא כולה לגבוה ואין רצונו שיאכלה כהן: **ושם [הקדוש] כתוב עליה.** קודם לכן: **יגוד.** יקרץ [מן הקורה מקום השם וישתמש במותר לצורך בהיכו"ש: **שמא בלבו לשמים.** כדאמרן ולא שיהנה אדם ממנה: **והא קמ"ל.** כלומר משום רישא איצטריך לאשמעינן דאית ביה רבותא: **[דשם שלא במקומו.]** שלא במקום הראוי לכתוב כגון בספר או במקום כבוד [לא קדוש כדתנן כו']: **מותר לשנותה.** ללוותה לצרכיו ולפורעה לאחר זמן: **סבור מינה לעצמו** מותר ללוותה דהוא אינו מאחרה שהרי הוא הקדישה אבל לאחר לא דלא איכפת ליה ומאחרה: **לא שנו** דמותר לשנותה **אלא דאמר** עלי דכיון דנתחייב באחריותה ודאי פורעה: **כי היכי דליחייב באחריותה.** דהיינו הנאת הקדש: **אלא לא שנא.** דבין אמר עלי ובין אמר זו מותר לשנותה: **צדקה** הוי כנדר לעבור עליה בבל תאחר:

עין משפט נר מצוה

ם א מיי' פ"ח מהל' מתנות עניים הל"י:
סא ב מיי' פ"ד מהל' תרומות הל' טו [טוש"ע יו"ד סי' שלא סעי' מד]:
סב ג ד מיי' פ"ח מהל' ערכין הל' יא יב ופ"ח מהל' מתנות עניים הל' ח טוש"ע יו"ד סי' רנט סעיף ד:
סג ה מיי' פ"ו מהל' יסודי התורה הל"ו טוש"ע יו"ד סי' רנו סעיף יג:
סד ו ז מיי' פ"ח מהל' מתנות עניים הל"ד טוש"ע יו"ד סי' רנט סעיף ח:
ח [מיי' שם הל' ח טוש"ע יו"ד סי' רנז סעי' ג]
סה ט מיי' שם הל"ט טוש"ע יו"ד סי' רנט סעיף ט:
סו י מיי' שם הל"ד טוש"ע שם [וכתב אלפס ב"ק פרק ד דף כ. וכתב בתרא פרק א' דף קמה.]:

שינויי נוסחאות

א) מקבלים אותה הימנו ותניא אידך אין מקבלין אותה הימנו (ש"מ), ב) אי אמר בדעת ישראל הפרשתיה כו'. (ש"מ), ג) שמא בלבו לשמים (ש"מ), ד) קורה לבית הכנסת וסם (ש"מ), ה) שמא בלבו לשמים (ש"מ), ו) קדוש דתניא היה (ש"מ), ז) גילכתא עריך יגור, ח) מתקיף לה רבה אפסא מסתברא כל"ל (ש"מ), ט) לא נדר צדקה (ש"מ), י) היא ל"א בנדר לבל תאחר וכו' (ש"מ), יא) בס"מ: נחזק את בדקיו אין לומר רפיון ידיס ומקבלין, יב) אימתן של אומות העולם כצ"ל (ש"מ), יג) לשון מגרש שמגרש (ש"מ), יד) באלי לידבי באלי פרוחי (ש"מ), טו) מגרש הזבובים (ש"מ), טז) הפרדס אשר למלך אשרי יתן לי עצים לקרות את שערי הבירה אשר לבית והיינו (ש"מ), יז) הדלא ביה תוחל (ש"מ), יח) שמא לבו לשמים (ש"מ), יט) דלבו לשמים (ש"מ), כ) לבל תאחר (ש"מ), כא) כנדר כדקאמר בס"ק (ש"מ), כב) בהדיא מתניתן כולי פירושה בדרב נחמן (ש"מ), כג) ליה ומדקאמר מקבלין ואין מקבלין דשמעא דקדושה היא ואין מקבלין משמע דתרוייהו (ש"מ), כד) ולא לרפיון ידיס כיון שהוא מן המלך הס"ל ומ"ש מה"ד בגון אמה כו' והשאר יש לומתון (צ"ק), כה) ל"א מטומאה דשמא אין קדושתו כקדושת ראשון ושמא מ' כך היא גילכתא ל"ק, כו) ובני תורין ודכרין ואימרא (ש"מ), כז) ל"ל מטיל, כח) לגותה ומשבאתה כו' לשנותה וללוותה והל"ל (צ"ק),

שיטה מקובצת

תנא חדא עובד כוכבים שהתנדב כו'. ל"ג גלירן. לא מצי לשנויי הא ר"מ והא ר' יהודה דלכאורה בנדר נדבה איירי ולא בערכין ואפי' כי דחקית לאוקמי בערכין לא מתרצי דא"כ קדוש ואינו קדוש מבעי ליה דהא לר"מ אינו קדוש אלא ע"כ תרוייהו כר' יהודה ע"כ מצאתי בגליון רש"י כת"י: **אי אמרת בדעת ישראל הפרשתיה.** לרבנן דאמרי עובד כוכבים איתיה בתרומה דנפשיה הויא תרומה כתרומת ישראל וחייבים עליה מיתה אבל לר' שמעון דבני ישראל מפרישים ולא העובדי כוכבים אין עליה אלא כדין טבל דצריך שיפריש הכהן ממנה תרומה ומעשר ולא קאמר תינתן לכהן אלא לאפוקי מסיפא דאמרינן יגנז: **ת"ד.** עי' תשובת הרשב"א סימן תר"ד ותר"ה: **משבאתה ליד גבאי אסור לשנותה.** עיין בהשמטות בסוף המסכת: **תוס' ד"ה תני כו'** גליון **מהופך.** [פי' זה"ד צ"ל קודם ד"ה הא עכ"ה] ואינו מהתוס' והוא לשון (הר"י) [רש"י] בגליון [עיין לעיל ד"ה תני הדא עכ"ה]: **ד"ה יגוד כו'.** נ"ב הי"ל הר"י בגליון דשם שלא במקומו וכו', פ"ה אין מקדש רק מקום השם ואותה תחיכה תגנז, ל"א לא הוי במקומו רק על הנייר ושיכתוב הפסוק עם השם אבל שם בלבדו לא קדיש, ולפי פי' ראשון כשטוענין וכותבין השם ומקלפו מעל הקלף אין לכתוב במקומו. עכ"ל הר"י בגליון: